

der et Kompromis, vi have søgt at gaa paa Forlig med andre Anskuelse. Jeg er imidlertid sikker paa, at Højre vil sige, at man har ikke haft Betænkeligheder med Hensyn til Udgifterne til Kvinder i den Tid, de vente deres Nedkomst, eller til Optagelseshjem for spæde Børn, det er Arvespørgsmaalet, der har voldt disse Betænkeligheder, og som mulig kan bringe Sagen til at strande oppe i det andet Ting. Men hvorfor skal man saa ikke løse det Spørgsmaal, her ligger for? Hvorfor ikke tage det, man erkender, er det bedste, selv om det skulde koste noget? Det er ikke af Hensyn til Højre eller de andre Partier, at man har slaaet af, det er af Hensyn til at spare Kommunekasserne en Udgift. Saa faa Børn og Kvinder klare sig, som de kunne; saa ville vi blive ved at læse Beretninger om Barnemord, og Statistikken vil fortælle om en større Dødelighedsprocent af Børn, der fødes udenfor Ægteskabet, end blandt dem, der fødes i Ægteskabet.

Netop den ærede Ordførers Udtalelser give mig Anledning til at paavise, at selv det Parti, som den ærede Ordfører staar som Repræsentant for, erkender, at vore Ændringer vare bedre end det, der her foreligger. I øvrigt gentager jeg, at dette Forslag indeholder saa store Goder, at jeg skal anbefale at stemme for dets endelige Vedtagelse.

Ordføreren (Sveistrup): Der kan jo ikke være Tale om ved denne Behandling at optage en Debat med den sidste ærede Taler om de Ændringsforslag, der bleve forkastede ved 2den Behandling, og som ikke ere stillede nu og som Følge deraf ikke ere Genstand for Forhandling her. Jeg skal derfor ikke følge ham ind paa dette Omraade, men blot gøre opmærksom paa, at der er en principiel Modsætning mellem den socialistiske Betragtning af Samfundsforholdene og de moralske Forhold og den Opfattelse, vi andre have, og det er den Modsætning, som her gør sig gældende. Det ærede Medlem tror, at den bedste Ordning kan naas ved, at man lægger alt over paa Staten og Samfundet. Nej, naar man ikke kan tilstrækkelig kraftigt modvirke Forbrydelsen paa den Maade, som det her sker, er det, fordi det er Individets egen Beskaffenhed, der maa forandres, for at disse Forbrydelser skulle ophøre. Hvorledes vi end lovgive, vil der altid ske Forbrydelser. Den Omstændighed, at Kvinder, der letsindigt have sat Børn i Verden,

ikke ville bære de Byrder, som Moderforholdet medfører, kunne vi ikke og skulle vi ikke ad Lovgivningens Vej raade Bod paa. Man kan ikke lægge alt muligt over paa det offentlige. Det har ogsaa det Parti, det ærede Medlem tilhører, været enigt med os andre om under Sagens Behandling. Vi have været enige om at skærpe Forpligtelserne baade for Faderen og Moderen.

Naar det ærede Medlem mener, at det ikke vilde støde paa Modstand fra Højres Side, at man kastede yderligere Byrder over paa Stat og Kommune, maa det ærede Medlem have forglemt, hvorledes det gik med det Forslag, som han og jeg og et Flertal stillede om, at Barnefaderen skulde udrede $\frac{3}{5}$ af, hvad Barnets forsvarlige Underhold kostede. Det mødte Modstand i Udvalget fra Højres Side. Og det var netop det økonomiske Hensyn, der her spillede ind. Desuden maa man jo huske, at Lovgivningen, særlig om saadanne Forhold, der staa i nøje Forbindelse med den i Landet herskende Moral, maa staa i Forhold til denne. Naar jeg talte om, at dette Forslag ikke udtrykker min egentlige Opfattelse af, hvad der er at gøre i denne Sag, udelukker det ikke, at jeg kan mene, at dette Forslag udtrykker i alt væsentligt det, som man under Hensyn til Samfundets nuværende sædelige Bevidsthed maa anse for rigtigt at gennemføre.

For øvrigt vil jeg i al Almindelighed om de Ændringsforslag, der bleve stillede af det ærede Medlem og hans Partifæller til 2den Behandling, sige, at de til Dels drog helt ny Omraader ind under denne Lov; det vare vi imod, fordi vi mente, at disse Spørgsmaal krævede en alsidig Overvejelse og Forhandling ikke blot med Justitsministeren, men ogsaa med Finansministeren, som der ikke var Lejlighed til. Det har jo vist sig, at den i Virkeligheden meget omhyggelige Drøftelse, vi have givet denne Sag i Udvalget, har medført, at vi ikke have nogen Udsigt til at faa den gennemført i denne Samling. Skulde de andre Spørgsmaal være tagne med, gad jeg nok vide, om vi vare blevne færdige i Folketinget med den Sag. Jeg tror, at alle, der ere interesserede i denne Sag, enten personlig eller sympatisk, idet de have haft Lejlighed til at støtte disse Kvinder og fremhjelpe disse Børn, ville være glade ved at faa en Lov som det her foreliggende Forslag.

Jeg skal med Hensyn til de spæde Børns Dødelighed bemærke, at denne Døde-